Despre a nu dispera

Sfântul Amfilohiu
Când, fratele meu, ți-e rușine să-ți ridici ochii spre cer și simți că sufletul tău este scris din cartea vieții, citește aceste cuvinte ale Sfântului Amfilohie și vei găsi o nouă putere în lupta ta pentru Hristos. Continuă lupta, și Dumnezeu are grijă de noi toți!

Un frate era copleșit de patima curviei și păcătuia în fiecare zi, dar și în fiecare zi cerea milă de la Domnul său cu lacrimi și rugăciuni. Făcând astfel, răul obicei l-a înșelat și a păcătuit ; apoi, din nou, după păcat, s-a dus la biserică și, văzând sfântul și venerabilul chip al Domnului nostru Iisus Hristos, s-a aruncat înaintea lui cu lacrimi amare și a zis: „Miluiește-mă, Doamne, și îndepărtează de la mine această ispită vicleană, căci mă chinuie cumplit și mă rănește cu plăceri amare. Nu am chip, Doamne, ca să privesc și să văd chipul Tău cel sfânt și chipul preaslăvit al feței Tale, ca să mi se îndulcească inima".

Spunea astfel de lucruri, iar când ieșea din biserică cădea din nou în mocirlă. Dar din nou nu deznădăjduia de mântuirea sa, ci din păcat se întorcea la biserică și spunea lucruri similare Domnului și Dumnezeului iubitor: „Te fac, Doamne, garant, că de acum înainte nu voi mai săvârși acest păcat ; numai, bunule, iartă-mi toate păcatele pe care le-am săvârșit împotriva ta de la început până acum." Și după ce făcuse aceste promisiuni teribile, se întorcea din nou la păcatul său grav. Și se putea vedea cea mai dulce caritate și nemărginita bunătate a lui Dumnezeu tolerând și îndurând zilnic greșeala și nerecunoștința ireparabile și grave ale fratelui său și dorind din mare milă pocăința și întoarcerea sa definitivă. Pentru că aceasta nu se întâmpla timp de unu, doi sau trei ani, ci timp de zece sau mai mult.

Vedeți, fraților, nemărginita îngăduință și infinita milostenie a Domnului? Cum de fiecare dată arată îndelungă răbdare și bunătate, îndurând gravele noastre fărădelegi și păcate? Căci ceea ce este șocant și provoacă admirație în ceea ce privește bogata îndurare a lui Dumnezeu este că fratele, deși promitea și era de acord să nu mai păcătuiască, s-a dovedit a fi un mincinos.

Într-o zi, pe când se întâmpla aceasta, fratele, săvârșind păcatul, a alergat la biserică, tânguindu-se, gemând și plângând și implorând mila bunului Dumnezeu să aibă milă de el și să-l izbăvească de mocirla desfrânării. În timp ce fratele se ruga pe iubitorul de Dumnezeu, diavolul cel rău, nimicitorul sufletelor noastre, a văzut că nu face nimic, ci, în timp ce cosea cu păcatul, fratele le sfâșia cu pocăință. Așadar, cu îndrăzneală s-a prezentat deschis înaintea lui și, întorcându-și fața spre venerabila imagine a Domnului nostru Iisus Hristos, a strigat și a zis: „Ce se va întâmpla cu noi doi, Iisuse Hristoase? Compasiunea Ta infinită mă biruiește și mă doboară, deoarece accepți această desfrânată, risipitoarea, care te minte în fiecare zi și nu ține cont de autoritatea ta. De ce atunci nu-l arzi, ci ești îndelung răbdător și-l tolerezi? Vei judeca adulterinii și desfrânatele și vei distruge toți păcătoșii. Într-adevăr, nu ești un judecător drept , ci oriunde ți se pare autoritatea ta, judeci pe nedrept și treci cu vederea. Pe mine, pentru mica greșeală a mândriei, mă arunci din cer ; și el este un mincinos și o desfrânată și un risipitor, și pentru că cade înaintea ta, îi acorzi favoarea ta fără tulburare. De ce atunci ești numit judecător drept? După cum văd, și tu acorzi favoruri persoanelor din marea ta bunătate și treci cu vederea dreptatea .” Și diavolul a spus aceste lucruri, sufocat de marea sa amărăciune și suflând flăcări și fum din nări.

După ce diavolul a spus aceste lucruri, a tăcut ; Și imediat s-a auzit o voce ca de la sfântul amvon, spunând: „O, dragon rău și distructiv, nu te mulțumești cu răutatea ta că ai înghițit întreaga lume, ci te străduiești și să-l prinzi și să-l înghiți pe cel care a fugit la mila infinită a compasiunii mele? Ai oare atâtea păcate de prezentat încât cântăresc mai greu decât sângele prețios pe care l-am vărsat pentru el pe cruce? Să știi că răstignirea și moartea mea i-au iertat păcatele. Și tu, desigur, când intră în păcat, nu-l alungi, ci îl primești cu bucurie și nu-l detesti, nici nu-l împiedici, pentru că speri să-l câștigi. Eu, așadar, care sunt atât de milostiv și filantrop, încât i-am poruncit apostolului meu principal Petru să ierte de șaptezeci de ori șapte pe cel care păcătuiește zilnic, nu-l voi ierta și nu-l voi îndura? Da, vă spun ; și pentru că recurge la mine, nu-l voi întoarce, până nu-l voi lua la mine ; căci am fost răstignit pentru păcătoși și pentru ei mi-am întins mâinile neprihănite, pentru ca oricine vrea să fie mântuit, să recurgă la mine și să fie mântuit. Eu nu întorc pe nimeni.” „ să-l îndepărtez sau să-l gonesc ; chiar dacă cineva păcătuiește

de mii de ori pe zi și vine la Mine de mii de ori, nu se va duce trist. Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoși.”

De îndată ce s-au auzit aceste cuvinte, diavolul a rămas la locul său, tremurând, neputând pleca. Și glasul s-a auzit din nou: „Ascultă, înșelătorule, și în ceea ce ai spus, anume că sunt nedrept. Căci sunt drept cu toți și în orice stare găsesc pe cineva, după aceea îl judec. Iată, așadar ; pe acesta l-am găsit acum în pocăință și convertire, căzut înaintea picioarelor mele și biruitor al tău. Îl voi lua, deci, și-i voi mântui sufletul, pentru că nu a nădăjduit de mântuirea sa. Iar tu, văzând cinstea pe care i-o fac, poți fi înțepat de invidie și să te rușinezi.”

Și, pe măsură ce fratele zăcea cu fața în jos și plângea, și-a dat sufletul ; și îndată a venit o mânie mare, ca un foc, care a căzut peste Satana și l-a mistuit. Din aceasta, așadar, să învățăm, fraților, mila și dragostea nemăsurată a lui Dumnezeu și cât de bun este Domnul nostru și să nu deznădăjduim niciodată și să nu neglijăm mântuirea noastră.

Un alt om, care se pocăise după păcatul său, s-a retras în singurătate ; dar s-a întâmplat să lovească o piatră și să-și rănească piciorul, și atât de mult sânge a curs din rană încât a murit din cauza hemoragiei. Atunci au venit demonii, voind să-i ia sufletul ; iar îngerii le-au spus: „Uitați-vă la piatra și vedeți sângele pe care l-a vărsat pentru Domnul.” Și cu cele spuse de îngeri, sufletul a fost eliberat.

Unui frate care căzuse în păcat, Satana i-a apărut și i-a spus: „Nu ești creștin.” Fratele său a răspuns: „ Oricine aș fi eu, sunt mai bun decât tine .” Satana a spus din nou: „Îți spun că vei merge în iad .” Iar fratele său a răspuns: „ Nu ești judecătorul meu și nici Dumnezeul meu .” Astfel, Satana a plecat fără să facă nimic, în timp ce fratele a arătat o pocăință sinceră față de Dumnezeu și a devenit vrednic.

Un frate, copleșit de durere, l-a întrebat pe un bătrân: „Ce să fac? Gândurile îmi spun că am renunțat pe nedrept la lume și că nu pot fi mântuit.” Iar bătrânul a răspuns: „Chiar dacă nu putem intra în Țara Făgăduinței, este mai bine pentru noi să ne lăsăm oasele în deșert decât să ne întoarcem în Egipt.”

Un alt frate l-a întrebat pe același bătrân: „Părinte, ce vrea să spună profetul când spune: «Nu este mântuire pentru el de la Dumnezeul său»?” Iar bătrânul a spus: „Se referă la gândurile de disperare care sunt semănate de demoni în cel care a păcătuit și îi spun : «Nu mai este mântuire pentru tine de la Dumnezeu» și încearcă să-l coboare la disperare. Trebuie să luptăm împotriva acestora spunând : «Domnul este refugiul meu și El îmi va scăpa picioarele din laț»”.

Unul dintre părinți a povestit că în Tesalonic exista un schit de fecioare. Una dintre ele, prin acțiunea vrăjmașului comun, a părăsit mănăstirea și a căzut în prostituție, rămânând în această patimă mult timp. Într-o zi însă, cu ajutorul binevoitorului Dumnezeu, s-a pocăit și s-a întors la schitul său. Și ajungând în fața porții, a căzut moartă.

Moartea ei a fost descoperită unui sfânt, care i-a văzut pe sfinții îngeri care au venit să-i ia sufletul și pe demonii care i-au urmat. În dialogul care a avut loc între ei, sfinții îngeri au spus că s-a întors pocăită. Demonii au răspuns din nou: „Ne-a fost robită atât de mult timp și este a noastră ; mai mult, nici măcar nu a reușit să intre în mănăstire și cum spui că s-a pocăit?”, iar îngerii au spus: „Din momentul în care Dumnezeu a văzut intenția ei de a fi înclinată spre acest scop, i-a acceptat pocăința ; și pocăința era cu siguranță în puterea ei, datorită scopului pe care și l-a stabilit, dar viața ei era în puterea Domnului universului.” Cu aceste cuvinte, demonii s-au rușinat și au fugit. Iar cel care a văzut revelația a povestit-o celor prezenți.

Avva Alonios spunea că, dacă o persoană dorește, poate atinge standardele divine de dimineața până seara .

Un frate l-a întrebat pe Avva Moise: „Dacă cineva își bate sclavul pentru o greșeală pe care a făcut-o ; ce va spune sclavul?” Bătrânul a răspuns: „Dacă este un sclav bun, va spune : «Ai milă de mine, am greșit.»” „Mai spune ceva?”, a întrebat din nou fratele. „Nimic”, a răspuns bătrânul ; „pentru că din momentul în care își recunoaște greșeala și spune că a greșit, stăpânul său are imediat milă de el.”

Un frate i-a zis avva Poimena: „Dacă cad într-o greșeală gravă, conștiința mea mă mănâncă și mă acuză că am căzut.” Bătrânul a răspuns: „Dacă, în clipa în care cineva cade în greșeală, zice: «Am păcătuit», conștiința lui încetează îndată.”

Părinții unei tinere pe nume Taisia au murit, iar ea a rămas orfană. Apoi și-a transformat casa într-o casă de oaspeți pentru părinții schitului și, mult timp, i-a primit și i-a găzduit. Dar după ce a cheltuit tot ce avea, a început să fie în nevoie. Atunci, niște oameni perverși s-au apropiat de ea și au rătăcit-o. Și acum a trăit în păcat, încât a ajuns chiar și în prostituție.

Aflând părinții de aceasta, s-au întristat foarte mult și l-au chemat pe avva Ioan din Kolovos și i-au zis: „Am auzit despre o soră cutare că trăiește în păcat. Ea, când a putut, ne-a arătat dragoste ; să o ajutăm și noi acum, cât putem. De aceea, fă o silă să mergi la ea și, cu înțelepciunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, îngrijește-te de îndreptarea ei.”

Așadar, bătrânul s-a dus la ea și i-a zis bătrânei care păzea ușa: „Spune-i stăpânei tale că am venit.” Ea l-a trimis departe, spunând: „Obișnuiai să mănânci totul pentru ea, iar acum este săracă.” Bătrânul a insistat: „Spune-i și va vedea mult bine de la mine.” Așa că bătrâna s-a dus și i-a

povestit tinerei despre bătrân. Auzind-o, ea a zis: „Acești călugări merg mereu în jurul Mării Roșii și găsesc perle.” Așa că s-a împodobit, s-a așezat pe pat și i-a zis portarului: „Adu-l aici.”

Când a intrat Avva Ioan, s-a așezat lângă ea și, privind-o în față, i-a zis: „Ce te-a făcut să-L respingi pe Iisus, încât ai ajuns în această stare?” Ea, auzindu-i cuvintele, a înlemnit ; iar bătrânul, plecându-și capul, a început să plângă amarnic. „Avva, de ce plângi?”, l-a întrebat ea. El și-a ridicat puțin capul și, plecându-se din nou, a zis: „Îl văd pe Satana dansând pe fața ta și cum aș putea să nu plâng?” „Există pocăință, Avva?”, a întrebat fiica. „Da”, i-a zis bătrânul. Și ea a adăugat: „Du-mă unde crezi.” „Hai să mergem”, a zis bătrânul, iar ea s-a ridicat imediat să-l urmeze. Bătrânul a observat că nu lăsase nicio poruncă pentru acasă și s-a mirat.

Apropiindu-se de deșert, i-a ajuns noaptea. Și bătrânul i-a pregătit o pernă mică, a traversat-o și i-a spus să doarmă acolo. Apoi și-a făcut una mică și, după ce și-a terminat rugăciunile, s-a culcat și el.

La miezul nopții s-a trezit și a văzut ceva ca o cale de lumină care pornea de la ea și se termina în cer, și i-a văzut pe îngerii lui Dumnezeu ducându-i sufletul în sus. S-a ridicat, s-a apropiat și a lovit-o cu piciorul. Când și-a dat seama că era moartă, a îngenuncheat cu fața la pământ și L-a implorat pe Dumnezeu. Și a auzit o voce spunându-i că o oră de pocăință a ei era mai bine primită decât pocăința multor altora, care durează mult, dar nu are căldură.